

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
21. april 1993^{*}

I sag T-5/92,

Santo Tallarico, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Mamer (Luxembourg), ved advokat Alain Lorang, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 51, rue Albert 1er,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet, ved juridisk konsulent Jorge Campinos, og afdelingschef Manfred Peter, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 28. oktober 1991, hvorved det afviste at yde sagsøgeren bistand som omhandlet i artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne B. Vesterdorf og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. december 1992,

afsagt følgende

^{*} Processprog: fransk.

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Santo Tallarico, er tjenestemand i kategori C ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«). Han blev ansat den 1. december 1983 på grundlag af de særlige vilkår for handicappede og udnævnt til tjenestemand pr. 2. februar 1986.
- 2 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren i flere år har været udsat for forskellige forulempelser, bl.a. følgende, der har fundet sted på hans kontor i Parlamentets bygning i Luxembourg: en opbrudt skuffe i april 1986; ødelæggelse af en stikkontakt i april 1986; anonyme telefonopkald og fornærmelser i løbet af 1986; tyveri af to personlige fotografier med rammer den 13. juli 1987; tyveri af et vægtæppe den 17. juli 1987; beskadigelse af tre billeder den 20. og 21. juli 1987; fjernelse af specialbygget stol den 5. august 1987; beskadigelse og blokering af låsen til kontordøren den 21. december 1988 og 13. januar 1989; beskadigelse af kontordøren den 5. januar 1990; fjernelse af en skrivemaskine fra hans kontor den 5. november 1990.
- 3 Sagsøgeren har endvidere nævnt andre forulempelser af ham, som har fundet sted uden for hans kontor: »pillen ved« de forstærkere, han passer i Parlamentets bygning i Strasbourg, den 11. og 12. juni 1991; beskadigelse af karrosseriet på hans bil på Parlamentets parkeringsplads i Luxembourg den 27. maj og 31. oktober 1991.
- 4 Parlamentets sikkerhedstjeneste gennemførte efter hver af disse handlinger en undersøgelse, således som det fremgår af bl.a. notatet af 19. august 1987 fra X, der er tjenestemand i Direktoratet for Infrastrukturer og den Interne Tjeneste, til sikkerhedstjenestens direktør; notatet af 26. maj 1988 fra sikkerhedstjenestens direktør til generalsekretæren, notatet af 24. januar 1989 fra sikkerhedstjenestens direktør til sagsøgeren, notatet af 7. februar 1989 fra sikkerhedstjenestens direktør til generalsekretæren, notatet af 4. oktober 1989 fra generaldirektøren for administrationen til den ansvarlige for sikkerhedstjenesten og endelig notatet af 5. februar

1991 fra sikkerhedstjenestens direktør til Parlamentets juridiske konsulent. Ingen af disse undersøgelser resulterede i, at de skyldige blev fundet, og ifølge sidstnævnte notat »har alle disse undersøgelser ført til den konklusion, at Tallarico ikke kommer godt ud af det med sine kolleger, og at man ikke kan konkludere, at der er tale om egentlige kriminelle handlinger«. Dette notats konklusioner bekræftes af et notat af 29. april 1991 fra Den Juridiske Tjeneste til Parlamentets generalsekretær indeholdende udtalelserne fra de rådspurgte personer, nemlig sikkerhedstjenestens direktør, generaldirektøren for administrationen, institutionens rådgivende læge og Parlamentets juridiske konsulent.

- 5 Endvidere besluttede Parlamentet på et møde den 30. juni 1988, hvori sikkerhedstjenestens direktør, et medlem af Den Juridiske Tjeneste, et medlem af Personaleudvalget og sagsøgeren deltog, at træffe forskellige foranstaltninger for at bringe ovennævnte handlinger til ophør. Det blev aftalt, at Tallarico i tilfælde af problemer straks kunne henvende sig til chefen for sikkerhedstjenesten, således at der kunne foretages en grundig undersøgelse og rejses sag mod gerningsmændene.

- 6 Efter et nyt møde den 13. juli 1988 mellem direktøren for den interne tjeneste og sagsøgeren, der var ledsaget af et medlem af Personaleudvalget, vedtog Parlamentet følgende foranstaltninger: tildeling af eget kontor til sagsøgeren og udlevering af en nøgle til kontordøren, screening af interne og eksterne telefonopkald til sagsøgeren og derefter tildeling af hemmeligt telefonnummer, som ikke var opgivet i Parlamentets telefonbog.

- 7 Den 14. september 1988 lod sagsøgeren sig undersøge af den rådgivende læge efter anmodning fra generaldirektøren for personale, budgetter og finanser. Efter denne undersøgelse erklærede Tallarico sig meget tilfreds med sin situation og meddelte, at han ikke var interesseret i en forflyttelse.

- 8 I forbindelse med nye foranstaltninger, som Parlamentet vedtog for at bringe hændelserne til ophør, meddelte direktøren for sikkerhedstjenesten ved notat af

7. februar 1989 Parlamentets generalsekretær, at han for det første havde gjort overvågningstjenestens personale opmærksom på problemet og for det andet havde påbudt »observation og overvågning« i form af hyppige patruljeringer i nærheden af sagsøgerens kontor. Endelig havde han udtrykkeligt nævnt problemet over for sikkerhedstjenestens overinspektør i bygningen. I internt notat af 27. september 1989 for sikkerhedstjenesten blev disse foranstaltninger omtalt endnu en gang.

- 9 Ved udgangen af 1990 blev Tallarico's situation undersøgt på ny af hans overordnede, sikkerhedstjenesten, Den Juridiske Tjeneste og den rådgivende læge. Man konstaterede, at der havde været forskellige hændelser, som ikke kunne betegnes som alvorlige eller kriminelle. Gerningsmændene havde ikke kunnet identificeres. Det blev ligeledes fastslået, at problemerne ikke var løst til trods for de foranstaltninger, der var truffet til fordel for sagsøgeren. Det blev endvidere fastslået, at sagsøgeren var meget nærtagende, kom dårligt ud af det med sine kolleger og undertiden reagerede overdrevent på hændelserne. Efter denne undersøgelse blev der truffet nye foranstaltninger:

- Efter forslag fra den rådgivende læge foreslog man sagsøgeren at lade sig behandle af en specialist for at overvinde problemerne. Dette nægtede sagsøgeren.
- Det blev tilbudt ham, at han kunne henvende sig til socialrådgiveren og et medlem af generalsekretærens kabinet, som var rede til at drøfte hans eventuelle ønsker med ham.

- 10 Ved skrivelse af 12. november 1990 til Parlamentets Generaldirektorat for Protokollen (sikkerhedstjenesten) indgav Tallarico en ansøgning om anvendelse af artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), idet han anmodede institutionen om beskyttelse under henvisning til dens bistandspligt. Sagsøgeren anmodede endvidere ved skrivelse af 27. februar 1991 til generaldirektøren for personale, budgetter og finanser i henhold til vedtægtens artikel 25 om iværksættelse af en undersøgelse vedrørende de nævnte ondsindede handlinger, der havde fundet sted inden denne dato. Parlamentet har fortolket denne skrivelse som en ny ansøgning om bistand, der supplerede sagsøgerens ovennævnte ansøgning af 12. november 1990.

- 11 Parlamentets generalsekretær besvarede ved skrivelse af 10. maj 1991 sagsøgerens ansøgning om bistand således:

»Efter modtagelsen af Deres ansøgning har jeg anmodet de kompetente tjenestegrene om endnu en gang at kontrollere samtlige de omstændigheder, De redegør for i Deres ansøgning, og om at træffe alle foranstaltninger, der kan forebygge denne type hændelser. Resultatet af denne undersøgelse er imidlertid, at der i afdelingen ikke er en truende eller aggressiv holdning over for Dem eller Deres ejendele, og at der ikke er mulighed for andre forebyggende foranstaltninger end dem, der har været iværksat siden september 1988.

Jeg beklager oprigtigt, at Deres sind er mørkt og mistænksomt, men må bede Dem om at tro på mig, når jeg siger, at ingen på Deres arbejdsplads vil Dem noget ondt. Hav tillid til Deres kolleger, for jeg er sikker på, at Deres kolleger har og fortsat vil have tillid til Dem.

Jeg er ikke upåvirket af Deres ansøgning, men må lige ud minde Dem om, at et godt forhold mellem kolleger bygger på gensidighed. Selv om De er blevet drillet lidt, bør De ikke lade Dem knække af drillerierne og se Dem selv som et offer. De bør reagere positivt og imødekommende over for Deres kolleger i stedet for at isolere Dem yderligere.

Jeg må derfor appellere til Deres mod og åbne sind, da skaden endnu er begrænset. Ud fra den betragtning, at man må hjælpe hinanden, kan De altid — om nødvendigt — henvende Dem til vor socialrådgiver. For mit eget vedkommende kan jeg fortælle Dem, at X fra mit kabinet også er rede til at se Dem og drøfte Deres eventuelle ønsker.

De er stærk og må ikke lade Dem slå ud. Alle Deres kolleger har i øvrigt udtrykt vilje til at fremme det tillids- og samarbejds-klima, som ethvert arbejdsfællesskab kræver.«

- 12 Sagsøgeren indbragte ved skrivelse af 5. juli 1991 en klage i henhold til vedtægts artikel 90, stk. 2. Han gjorde herved bl.a. gældende, at de hændelser, han havde været ude for, alle var blevet bekræftet af sikkerhedstjenesten, og at han ikke kunne acceptere generalsekretærens konklusioner, som gik ud på, at hans klage var grundløs. Han fastslog, at der ikke var iværksat nogen undersøgelse for at finde gerningsmændene til de gentagne forulempelser af ham. Hans vilje til at samarbejde med institutionen fremgik af, at han havde anmeldt alle ondsindede handlinger mod ham til sikkerhedstjenesten. Han fandt, at generalsekretæren ved sin stillingtagen udviste klart manglende vilje til at finde frem til de skyldige.
- 13 Parlamentets generalsekretær afviste ved notat af 28. oktober 1991 sagsøgerens klage og bekræftede indholdet af sin skrivelse af 10. maj 1991, som han udtrykkeligt henviste til.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 14 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indgivet den 29. januar 1992 til Rettens Justitskontor har anlagt denne sag.
- 15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen admitteres, og sagsøgerens påstande tages til følge.
 - Det fastslås, at Parlamentet har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til vedtægts artikel 24.
 - Det pålægges Parlamentet at yde sagsøgeren bistand »som følge af truslerne mod og angrebene på hans person og formue«.
 - Parlamentet dømmes til at betale ham én ECU i erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.

— Parlamentet tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

16 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende bestemmelser.

17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Dog har Retten besluttet at anmode Parlamentet om at fremlægge samtlige dokumenter vedrørende den undersøgelse, der er omhandlet i generalsekretærens svar af 10. maj 1991 på sagsøgerens ansøgning om bistand, samt i givet fald dokumenterne vedrørende eventuelle andre undersøgelser, der måtte være foretaget tidligere vedrørende Tallarico's situation. Som svar på denne anmodning fremlagde Parlamentet den 23. november 1992 en række dokumenter.

18 Den 3. december 1992 fremlagde sagsøgeren sine bemærkninger til de af Parlamentet fremlagte dokumenter.

19 Parternes repræsentanter har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 11. december 1992.

20 Ved retsmødets afslutning suspendede formanden for Tredje Afdeling den mundtlige forhandling for at give parterne mulighed for at forlige sagen.

- 21 Ved skrivelse af 12. februar 1993 meddelte Parlamentet Retten, at det ikke var lykkedes at forlige sagen på grund af manglende tilslutning fra sagsøgeren og fordi denne som led i det tilstræbte forlig havde stillet nye krav, nemlig om en økonomisk godtgørelse og en forfremmelse til kategori B.
- 22 Ved skrivelse af 15. februar 1993, suppleret ved en ny skrivelse af 25. februar 1993, meddelte sagsøgeren Retten, at forlig ikke havde været muligt, ikke på grund af økonomiske betragtninger, men fordi parterne ikke havde kunnet blive enige om en forligstekst. Samtidig bekræftede han, at han den 7. januar 1993 af Parlamentet havde krævet en godtgørelse, som, selv om den indgik i et samlet forlig, vedrørte andet og mere end den for Retten forelagte tvist.
- 23 Under disse omstændigheder blev den mundtlige forhandling afsluttet den 17. februar 1993.

Påstanden om annullation af afgørelsen af 28. oktober 1991 om ikke at yde sagsøgeren den i vedtægtens artikel 24 omhandlede bistand

- 24 Sagsøgeren har til støtte for denne påstand fremført to anbringender, nemlig for det første at generalsekretærens afgørelser af 10. maj og 28. oktober 1991 ikke var begrundet, og for det andet, at vedtægtens artikel 24 er blevet tilsidesat. Da disse to anbringender er nært forbundne, finder Retten, at de bør gennemgås sammen.

Parternes argumenter

- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet i sin afgørelse af 28. oktober 1991 om afvisning af klagen alene baserede sig på indholdet af skrivelsen af 10. maj 1991, der var et svar på hans ansøgning af 12. november 1990. Men denne skrivelse, ifølge hvilken man ikke kan konkludere, at der i afdelingen er en truende eller aggressiv holdning over for sagsøgeren, forklarer ikke, hvorfor forulempelserne af ham, der er behørigt konstateret af personer, der har kompetencen hertil, skulle være

ikke-eksisterende. Sagsøgeren har tilføjet, at Parlamentets svar ikke giver ham mulighed for at bevise det modsatte og gøre sine anbringender gældende.

26 Sagsøgeren har endvidere bemærket, at alle de forulempelser, han har været udsat for, er konstateret af Parlamentets sikkerhedstjeneste. Derfor har Parlamentets generalsekretær åbenbart skønnet forkert, når han udtaler, at klagen er grundløs. Parlamentet burde, så snart de kompetente tjenestegrene havde konstateret, at handlingerne havde fundet sted og var omfattet af vedtægtens artikel 24, have truffet de nødvendige foranstaltninger for at beskytte ham. Sagsøgeren finder ikke, at Parlamentet er fremkommet med noget konkret forslag til effektiv løsning af problemet. Han er af den opfattelse, at Parlamentets generalsekretær blot generelt har bestridt overgrebene imod ham. Sagsøgeren finder derfor ikke, at Parlamentet har opfyldt den pligt til at yde bistand, der er fastsat i vedtægtens artikel 24.

27 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at man ikke kan bebrejde ham, at Parlamentets løsninger ikke har været tilstrækkelige til at forbedre hans situation. Han finder, at institutionen må fremsætte nye forslag til afhjælpning af situationen og ikke anmode ofret om at resignere.

28 Parlamentet har bemærket, at sagsøgerens påstand kun kan tages til følge, såfremt institutionen har tilsidesat sin omsorgspligt over for sagsøgeren. Og Parlamentet har gentagne gange forsøgt at hjælpe Tallarico. Parlamentet har i denne forbindelse opregnet samtlige de foranstaltninger, det har truffet, jf. ovenfor (se præmis 4-9). Parlamentet har endvidere påpeget, at alle de ondsindede handlinger, der er anmeldt af sagsøgeren, straks er blevet efterforsket af sikkerhedstjenesten, og at sagsøgerens umiddelbare overordnede samt de ansvarlige i administrationen og den rådgivende læge har haft møder med ham om sagen og givet ham mulighed for at fremkomme med sine klager. Derfor finder Parlamentet, at det har opfyldt sin omsorgspligt fuldt ud, og at det endog har gjort mere, end hvad en tjenestemand har krav på, også selv om han befinder sig i en vanskelig situation. Ifølge Parlamentet er der i vedtægtens artikel 24 tale om en beskyttelse af tjenestemanden, der bygger på princippet om omsorgspligt, dvs. at ansættelsesmyndigheden skal

behandle alle tjenestemænd som »bonus pater familias«. Parlamentet finder, at denne forpligtelse er mere end opfyldt fra dets side.

Rettens vurdering

- 29 Vedtægtens artikel 24, stk. 1, har følgende ordlyd: »Fællesskaberne yder deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person eller formue, rettet mod tjenestemanden eller dennes familie på baggrund af hans stilling eller hverv.«
- 30 Det bemærkes, at ifølge fast praksis er det således, at selv om artikel 24, og særlig ovennævnte stk. 1, først og fremmest er udformet med henblik på at beskytte De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd mod angreb mv. fra tredjemands side, gælder bistandspligten ifølge artikel 24 også i tilfælde, hvor ophavsmanden til de af bestemmelsen omfattede forhold er en anden tjenestemand i Fællesskaberne (jf. Domstolens dom af 14.6.1979, sag 18/78, fru V. mod Kommissionen, Sml. s. 2093, præmis 15, og af 17.12.1981, sag 178/80, Bellardi-Ricci mod Kommissionen, Sml. s. 3187, præmis 23).
- 31 Det fremgår endvidere af denne retspraksis, at institutionen, når der er indtrådt en episode, som er uforenelig med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten, skal skride ind med den nødvendige fasthed og så hurtigt og hensynsfuldt, som forholdene tillader det, konstatere, hvad der er sket, for på baggrund heraf at kunne afgøre, hvilke konsekvenser der vil være passende.
- 32 Det skal derfor undersøges, om Parlamentet i den foreliggende sag som hævdet af sagsøgeren har undladt at skride ind med den nødvendige fasthed og derved har tilsidesat den i vedtægtens artikel 24 omhandlede bistandspligt.

- 33 Retten skal fastslå, at ifølge sagens akter har Parlamentet i forbindelse med forulempelserne af sagsøgeren truffet en række foranstaltninger for at finde frem til ophavsmændene til handlingerne, forebygge en gentagelse og berolige sagsøgeren, idet:
- Sikkerhedstjenesten har udarbejdet rapport og indledt undersøgelser efter hver ondsindet handling, som sagsøgeren anmeldte.
 - Overvågningen af den etage, på hvilken sagsøgerens kontor befinder sig, er blevet skærpet, idet der gennemføres flere vagtrunder, og idet vagtpersonalet udtrykkeligt er gjort opmærksom på sagsøgerens særlige tilfælde.
 - Der er (jf. ovenfor) afholdt mange møder mellem sagsøgeren og de ansvarlige for institutionens administration og sikkerhedstjeneste for at undersøge sagen og finde frem til de skyldige.
 - Sagsøgeren har fået mulighed for til enhver tid at henvende sig til direktøren for sikkerhedstjenesten, til et medlem af Parlamentets generalsekretærs kabinet eller til institutionens sociale tjenester.
 - Sagsøgeren har fået sit eget kontor, som kan aflåses.
 - Omstillingen har screenet telefonopkaldene og derefter, da screeningen ikke var effektiv, tildelt sagsøgeren hemmeligt telefonnummer.
 - Der er fremsat tilbud om en eventuel forflyttelse.
- 34 Retten finder under disse omstændigheder og i betragtning af forulempelsernes karakter og rækkevidde, at de af Parlamentet truffne foranstaltninger, jf. ovenfor,

under ét må betragtes som værende rimelige og afpassede efter omstændighederne. Foranstaltningerne går nemlig ud på så vidt muligt at finde frem til ophavsmændene til forulempelserne, forebygge gentagelser og berolige sagsøgeren. Denne holdning er netop kendetegnende for generalsekretærens skrivelser af 10. maj og 28. oktober 1991. Heraf følger, at Parlamentet ikke har tilsidesat sin pligt til at yde bistand i henhold til vedtægtens artikel 24.

- 35 Med hensyn til begrundelsen for afgørelsen af 28. oktober 1991 bemærkes det, at afgørelsen udtrykkeligt begrundes med en henvisning til generalsekretærens svar af 10. maj 1991 på sagsøgerens ansøgning. Efter Domstolens og Rettens faste praksis har pligten til at begrunde en akt, der indeholder et klagepunkt, til formål at gøre det muligt for Domstolen eller Retten at udøve sin kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed, og at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, hvorvidt afgørelsen er korrekt eller behæftet med en mangel, hvorefter dens lovlighed kan anfægtes (Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, Rettens dom af 21.10.1992, sag T-23/91, Maurissen mod Revisionsretten, Sml. II, s. 2377).

- 36 I den foreliggende sag er det tilstrækkeligt at fastslå, at den anfægtede afgørelse, selv om den generelt konkluderer, at der ikke »i afdelingen er en truende eller undertrykkende holdning«, ikke trods sagsøgerens påstande om det modsatte benægter rigtigheden af de påståede ondsindede handlinger, men søger at berolige sagsøgeren og bekræfter, at alle hensigtsmæssige foranstaltninger allerede er truffet for at undgå en gentagelse af handlingerne. I øvrigt har sagsøgeren haft mulighed for på et kvalificeret grundlag at bestride lovligheden af den anfægtede afgørelse ved at gøre samtlige sine anbringender og argumenter mod afgørelsen gældende. Retten har endvidere haft mulighed for fuldt ud at udøve sin legalitetskontrol. Følgelig må det konkluderes, at afgørelsen af 10. maj 1991 og dermed også afgørelsen af 28. oktober 1991 ikke som påstået af sagsøgeren mangler begrundelse.

Påstanden om, at Parlamentet skal dømmes til at betale sagsøgeren én ECU i erstatning for ikke-økonomisk skade

- 37 Retten finder det tilstrækkeligt at konstatere, at ovennævnte afgørelser af 10. maj og 28. oktober 1991 som nævnt ikke er ulovlige som følge af nogen tjenstlig fejl fra Parlamentets side, som berettiger til at dømme Parlamentet til at erstatte den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren påstår at have lidt. Da sagsøgeren alene har baseret sin erstatningspåstand på afgørelsernes ulovlighed, må nævnte påstand under alle omstændigheder forkastes.

Påstanden om, at Retten pålægger Parlamentet at yde sagsøgeren bistand

- 38 Efter fast praksis tilkommer det ikke Retten inden for rammerne af sin legalitetskontrol hverken at give fællesskabsmyndighederne påbud eller at sætte sin egen afgørelse i stedet for disse myndigheders (se senest Rettens dom af 16.3.1993, sag T-33/89 og T-74/89, Blackman mod Parlamentet, Sml. II, s. 249). Denne påstand skal derfor under alle omstændigheder afvises.
- 39 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgte skal frifindes på alle punkter, uden at det er nødvendigt at tage stilling til den fremførte afvisningsindsigelse.

Sagens omkostninger

- ⁴⁰ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Biancarelli

Vesterdorf

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. april 1993.

H. Jung

J. Biancarelli

Justitssekretær

Afdelingsformand